

De korfschelp *Corbula gibba* (Olivi, 1792) nieuw voor de Belgische fauna

Francis Kerckhof

Tijdens mijn zoektochten in verband met *Balanus amphitrite* bezocht ik regelmatig het havengebied van Zeebrugge. Alhoewel ik daar tot nu toe nog geen exemplaren van deze zeepok heb aangetroffen, blijkt dat de Zeebrugse haven op andere gebieden meer dan de moeite waard is - vandaar de excursie op 27 juni!

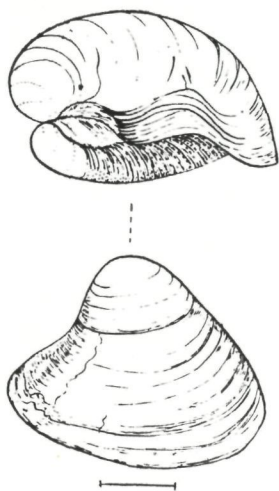

Fig. 1. *Corbula gibba* (Olivi)
(naar N.F. McMillan)

Op 1 januari 1998 bemonsterde ik in het Zeebrugse havengebied, meer bepaald in de achterhaven. Ik had onder andere enkele bodemstalen genomen in het zogenaamde Noordelijk Insteekdok. Bij het uitzoeken daarvan bleken er tussen schelp- en turffragmenten 2 levende exemplaren van de korfschelp *Corbula gibba* (Olivi, 1792) te zitten. Een totaal onverwachte vondst en meteen een nieuwe soort voor onze mariene fauna. Het nieuwe jaar begon goed !

Op 11 januari nam ik nog enkele bodemstalen op dezelfde plaats. Opnieuw trof ik *Corbula gibba* (Fig. 1) aan. Een inspectie van de spoelzone leverde bovendien verschillende losse klepjes op.

In totaal vond ik een 10-tal exemplaren, zowel volwassen als juveniel, variërend van 2,3 tot 9,1 mm. Een grondig uitzoeken van de fijnste sediment fractie leverde nog 2 zeer juveniele exemplaren op van respectievelijk 1,2 en 1,5 mm. Bij de verzamelde losse kleppen had de grootste een lengte van 11 mm.

De Zeebrugse exemplaren zijn mooi donker roze/rood gekleurd, de meeste zelfs met een radiaal stralen patroon. Soms is de kleur wat gecamoufleerd door het vrij dikke en

persistente, bruine periostracum. Tussen de overwegend witte, grijze of bruine delen van de rest van het sediment trokken de schelpjes juist door hun opvallende kleur mijn aandacht.

Verder waren de Zeebrugse exemplaren tamelijk glad, dat wil zeggen dat de oppervlakte sculptuur van concentrische richels op de rechterklep niet erg opvallend was.

Van zeer juveniele *Corbula gibba* wordt vermeld dat ze soms 3 tot 5 (7) kleine stekeltjes kunnen vertonen op de bovenrand van de rechterklep (Massy, 1911; Spink, 1973). Bij de twee Zeebrugse exemplaren was dat niet het geval.

Biotoop.

De achterhaven, waarvan het Noordelijk Insteekdok deel uitmaakt, staat door middel van 2 sluizen in verbinding met de zee : westelijk via de oude Visartsluis, oostelijk is de nieuwe Pierre Vandammesluis nu de voornaamste toegang. Het Boudewijnkanaal dat Brugge met Zeebrugge verbindt en vroeger via de Visartsluis in zee uitmondde, staat nu in open verbinding met de achterhaven.

In feite is de achterhaven te beschouwen als een grote, min of meer gesloten waterpartij met brak water. Het zoutgehalte wisselt zowel in de tijd - met dagelijkse schommelingen (regen, openen sluizen) - als in de ruimte. Alhoewel veel groter valt het gebied enigszins te vergelijken met de Spuikom te Oostende. Net als in de Spuikom is de brakwaterkokkel *Cerastoderma glaucum* er de dominante kokkelsoort al komt de gewone kokkel, *Cerastoderma edule* er misschien ook nog voor. Verder qua mollusken onder andere strandgapers *Mya arenaria*, mossels *Mytilus edulis*, Japanse oesters *Crassostrea gigas* en, in het turf, Amerikaanse boormossels *Petricola pholadiformis*. Al deze soorten zijn er erg algemeen. Wadslakjes bijvoorbeeld *Hydrobia ulvae* trof ik er echter niet aan.

Het sediment van het Noordelijk Insteekdok bestaat uit fijn zand vermengd met slib waartussen schelpfragmenten, steentjes en stukken turf.

Yonge (1946) maakte over *Corbula gibba* een uitgebreide studie. Hij vond dat *Corbula gibba* leeft in modderig zand vermengd met schelpgruis en kleine steentjes. Die zijn nodig omdat als *Corbula gibba* zich heeft ingegraven - wat zeer langzaam gebeurt - ze zich door middel van een byssusdraad vasthecht aan bijvoorbeeld een stuk schelp of

steentje. Daarna blijkt het ingegraven dier zich zelden of nooit meer te verplaatsen behalve na drastische verstoring.

Het sediment van het Noordelijke Insteekdok komt in elk geval goed overeen met dat wat *Corbula gibba* prefereert.

Ik vond de korfschelpjes op een diepte van zowat 1 m, maar het dok is normaal tot 13,5 m diep, een diepte die ik nog niet kon bemonsteren.

Verspreiding.

Volgens Tebble (1986) komt *Corbula gibba* voor van de Noorse kust tot het Iberisch schiereiland, in de Middellandse Zee, de Zwarte Zee en langs de kust van West Afrika tot Angola. *Corbula gibba* heeft dus blijkbaar een groot verspreidingsgebied. Dat blijkt ook uit de Atlas van Seaward (1990), die de verspreiding weergeeft van de mariene mollusken in Noordwest-Europa. Van vrijwel alle sectoren zijn er meldingen van levende korfschelpen. Alleen van de Zuidelijke Noordzee (area 53 in de atlas), dit is het gebied van de Belgische en de Zuid-Hollandse kust, wordt *Corbula gibba* niet vermeld.

Maar eigenlijk is dat al niet meer correct. Onlangs is namelijk de korfschelp toch aangetroffen in dit gebied. De Bruyne (1994) vermeldt een vondst van een 7-tal volwassen roze doubletten uit een hapmonster genomen zowat 9 à 10 km uit de kust van Zuid-Holland, ongeveer ter hoogte van Hoek van Holland.

En dan is er nog een eerdere autochtone waarneming namelijk van de Yerseker oostervelden. Tijdens de jubileum-excursie van de Nederlandse Strandwerkgroep, op 19 september 1990 werd, een levend doublet opgevist. (Oosterbaan, 1991; De Bruyne, 1994). Meer gegevens over dit (enige ?) exemplaar zoals afmetingen, kleur kon ik tot nu toe niet achterhalen. Mogelijk is het meegekomen met Franse importoesters.

Verder was *Corbula gibba* wel al bekend van vóór de Nederlandse Waddeneilanden. Eisma (1966) trof 8 juveniele doubletjes aan op grote afstand uit de kust, noordelijk van het eiland Terschelling. Hij vermeldt additionele waarnemingen van ongeveer dezelfde plaats en van de zogenaamde Texelse stenen ter hoogte van het eiland Texel. Deze vindplaatsen liggen in area 52 van de Sea Atlas die noordelijk paalt aan area 53. Nog meer noordelijk, in de Duitse Bocht (Area 53) is *Corbula gibba* heel algemeen (Petersen 1977; Ziegelmeier, 1957)

Nog volgens De Bruyne (1994) zijn verse kleppen en doubletten bekend onder andere uit Zeeland en van de Waddeneilanden. Toch moet er bij strandvondsten, zelfs van doubletjes, rekening gehouden worden met een fossiele herkomst, bijvoorbeeld uit het Eem.

Samenvattend blijkt uit de hierboven geciteerde vondsten dat *Corbula gibba* inderdaad vóór de Nederlandse en misschien ook Belgische Noordzeekust voorkomt. Dat vervolledigt het beeld van *Corbula gibba* als een soort met een groot verspreidingsareaal. Wat echter niet wil zeggen dat *Corbula gibba* ook overal en in grote aantallen voorkomt. Vermoedelijk gaat het in de zuidelijke Noordzee om kleine geïsoleerde populaties die makkelijk over het hoofd gezien worden.

Mogelijk tijdstip en wijze van introductie van de Zeebrugse populatie.

De introductie gebeurde in elk geval zeer recent. Er werd immers pas gestart met de graafwerkzaamheden voor de achterhaven in 1980. In de eerste helft van 1983 konden er in principe reeds schepen door de nieuwe sluis varen, maar het geheel, met de nieuwe Pierre Vandammesluis werd feitelijk pas echt operationeel in 1985. Vanaf deze tijd was er een regelmatige scheepstrafiek.

Vermoedelijk kwamen halfweg de tachtiger jaren op één of andere manier larven in de achterhaven terecht. Die konden zich daar ontwikkelen en zelfs voortplanten. Mogelijk kwamen larven mee met ballastwater. Een andere mogelijkheid is dat via vissersboten - die eveneens in de achterhaven hun ligplaats hebben - exemplaren in het dok terecht kwamen die vervolgens voor nakomelingen zorgden. Tenslotte zouden ook larven afkomstig van populaties in de zuidelijke Noordzee, tijdens het inlaten van zeewater, het dok kunnen inkomen.

Op de schelpen zijn de groeilijnen duidelijk te zien, vooral op de bolle rechterklep. Op enkele exemplaren telde ik er zeker 3, mogelijk zelfs tot 5. *Corbula gibba* blijkt zich dus al verschillende jaren thuis te voelen in de Zeebrugse achterhaven en zich er regelmatig - elk jaar ? - voort te planten. Waarschijnlijk heeft *Corbula gibba* zich zelfs vrij snel in de achterhaven gevestigd na de ingebruikneming.

Voorkomen van *Corbula gibba* in brakwater.

Dat *Corbula gibba* in brakwater kan voorkomen vond ik eerst nogal verrassend. Uit de in eerste instantie geraadpleegde literatuur kwam deze biotoop niet meteen naar voren. Gewoonlijk staat er dat de dieren leven vanaf de laagwaterlijn van springtij tot op meerdere honderden meter diepte. Daardoor kreeg ik ten onrechte de indruk dat *Corbula gibba* een uitsluitend mariene soort zou zijn. Die indruk werd nog versterkt door faunistische studies en soortenlijsten als bijvoorbeeld die van Petersen (1977) en Eisma (1966) die voornamelijk typisch mariene milieus onderzochten. Maar E. Dumoulin maakte mij attent op een publicatie van Mars (1966) die onderzoek deed naar de malacologische fauna van de lagunaire meren (étangs) langs de Franse Middellandse Zeekust. Daarin wordt *Corbula gibba* als vrij algemeen voorkomend opgegeven voor verschillende étangs, samen met talrijke andere mollusken. In die étangs is *Cerastoderma glaucum*, de brakwaterkokkel, de voornaamste kokkelsoort. Mulder en Voskuil (1996) echter, vernoemen *Corbula gibba* niet van de étangs.

Maar reeds Jeffreys (1865) neemt een verwijzing op dat *Corbula gibba* in brakwater rond het Middellandse Zeegebied gevonden werd. Waarom dit gegeven bij heel wat auteurs later nooit meer opduikt (onder andere in Bucquoy, Dautzenberg en Dollfus, 1896 of Tebble, 1966) is mij een raadsel.

Tenslotte vond ik in een artikel van Arntz en Brunswig (1976) dat *Corbula gibba* ook in Noord-Europa, onder andere in de Oostzee, een verlaagd zoutgehalte kan tolereren. Zij citeren een minimale saliniteit van 14‰.

Corbula gibba blijkt dus over heel zijn verspreidingsgebied ook in brakwater te kunnen voorkomen. Bijgevolg is het helemaal niet zo merkwaardig dat *Corbula gibba* in de Zeebrugse achterhaven aan te treffen.

Misschien wel merkwaardig is dan weer het feit dat ik tot nu toe geen spoor van *Corbula gibba* aantrof in de Oostendse Spuikom, nochtans ook een mogelijk geschikte biotoop. Reeds vroeger werden daar veelvuldig onder andere Bretoense oesters maar ook Noorse, Engelse, Amerikaanse en oesters uit de Adriatische zee geparkeerd. Die zorgden destijds nogal eens voor tijdelijke introducties zoals bijvoorbeeld *Anomia*, *Calyptraea*, *Aporrhias*. (Leloup en Polk, 1967; Kermarrec - Labisse, 1968). Deze soorten konden zich niet handhaven.

De variëteit 'rosea'.

De opvallende kleur van de Zeebrugse schelpjes intrigeerde mij. Gewoonlijk wordt er als kleur voor *Corbula gibba* wit of een variatie van wit opgegeven, soms bruinig of lichtjes roze, in elk geval bleke tinten. De meeste determinatiewerken laten het daarbij.

Nochthans, de typische rode/roze kleur, bijna karmijnrood van de Zeebrugse exemplaren en blijkbaar ook van de exemplaren van vóór de Zuid Hollandse kust (De Bruyne, 1994) is toch heel opvallend.

Bij Jeffreys (1865) vond ik een eerste aanwijzing. Hij vermeldt namelijk een (enige) variëteit rosea (Brown, 1844). Bucquoy, Dautzenberg en Dollfus (1896) geven, zoals gewoonlijk, veel meer variëteiten waartussen als exforma excolore opnieuw de variëteit rosea, Brown 1844. Ze beelden die ook af. En bij Nordsieck (1969) is deze variëteit naast de gewone *Corbula gibba* zelfs tot soort verheven : *Corbula rosea* (Brown, 1844).

De variëteit rosea zou niet alleen een kleur variëteit maar ook een vormvariëteit zijn. Uit de beschrijvingen komen volgende kenmerken naar voren : de exemplaren zijn minder bol, iets langgerechter dan gewone *Corbula gibba* en de sculptuur van concentrische richels is niet zo duidelijk. Bovendien worden de exemplaren minder groot dan normale *Corbula gibba*.

De Zeebrugse exemplaren kloppen wel met deze beschrijving. Alhoewel duidelijk volwassen zijn ze niet echt groot. Exemplaren die ik verzamelde van oestergronden in de Baai van St-Brieuc (Bretagne) en de Liverpool baai zijn bijna allemaal groter dan 1 cm. Heel veel daarvan halen makkelijk 1,5 cm en zijn in vergelijking met de Zeebrugse echte kanjers. Deze exemplaren zijn ook overwegend wit met hoogstens een zwakke tekening.

Een steekproefje in de literatuur levert afmetingen op gaande van ongeveer 1 cm (Christensen, 1979) tot 1,5 cm - zelfs 1,6 cm (Nordsieck, 1969). Nogal uiteenlopend dus!

Jeffreys (1865) schrijft dat noordelijke exemplaren grotere zouden worden dan zuidelijke. Maar dat schijnt niet te kloppen. In de zuidoostelijke Noordzee en vooral in de Duitse Bocht en rond Denemarken komt *Corbula gibba* algemeen voor (Ziegelmeier,

1974). Exemplaren uit dat gebied worden niet groter dan 1,3 cm, het maximum dat Rasmussen (1973) opgeeft. Meestal blijven ze kleiner. Het grootste exemplaar dat Petersen (1977) in zijn onderzoek aantrof had als lengte slechts 0,85 cm bij een leeftijd van 4 jaar.

Volgens Jeffreys (1865) zou de variëteit verspreid voorkomen tussen de gewone vorm. Ook Mars (1966) trof de variëteit *rosea* samen met de normale vorm aan in de Zuid-Franse étangs. Nochtans leverden diverse monsters van *Corbula gibba* die ik kon bekijken in de privé-verzamelingen van Frank Nolf, René Vanwalleghem en Johan Verstraete geen exemplaren op die leken op de variëteit *rosea*, alhoewel *Corbula gibba* toch een zekere variatie qua kleur en vorm vertoonde naar gelang de vindplaats. Ik kon ook materiaal bekijken van de Duitse bocht. Ook deze schelpjes leken niet op de Zeebrugse. De meeste waren inderdaad niet groter dan 1 cm. Hun kleur was eerder bruinig, met soms, zo men wil, een roze zweem. Christensen (1979) geeft een goede afbeelding van een exemplaar uit dit gebied. Maar zelfs op sommige plaatsen in Bretagne vond ik dergelijke exemplaren. Voor een soort met zo'n groot verspreidingsgebied en ook een lange paleontologische geschiedenis (Janssen et al. 1984) is het optreden van enige variatie in elk geval niet verwonderlijk.

In hoeverre de genoemde kenmerken van de variëteit *rosea* constant zijn kon ik door gebrek en vergelijkingsmateriaal niet uitmaken. En of ze voldoende zijn om er een nieuwe soort van te maken, zoals bij Nordsieck (1969), doet valt vooralsnog zeer te betwijfelen.

Anderzijds zou het wel interessant kunnen zijn om meer monsters gericht te onderzoeken op morfologisch en eventuele ecologische verschillen. In dat verband is het op te merken dat, zoals Petersen (1977) in zijn studie over de bivalven van de Noordzee aangeeft, er van heel wat taxa nauw verwante soorten blijken voor te komen : één met een meer lusitanische (zuidelijke) verspreiding, de andere met een eerder boreaal karakter.

Overigens beschouwt Petersen (1977) *Corbula gibba* juist wel als één van de soorten die uit slechts één vorm zouden bestaan. Inderdaad is de variatie die in vergelijking met andere soorten optreedt niet echt spectaculair. Mogelijk wordt nogal wat variatie niet onderkend omdat de dieren klein zijn en het genus *Corbula* zelf zeer karakteristiek qua vorm. Dat maakt dat *Corbula*'s wel makkelijk als genus zullen herkend worden maar misschien niet noodzakelijk allemaal eenzelfde soort hoeven te zijn. In dat verband zou

het zelfs interessant kunnen zijn om eens te vergelijken met *Corbula* soorten van bvb. Amerikaanse of andere fauna gebieden ! Mogelijk dat *Corbula gibba* dan nog meer verspreid voorkomt of juist niet...

Jammer genoeg, en dat is een beetje het probleem bij veel kleinere soorten, is het niet gemakkelijk om aan het nodige vergelijkingsmateriaal te geraken. Dat bemoeilijkt enig vergelijkend onderzoek. Juist bij kleinere, minder gekende soorten zou dit zoögeografische en ecologische inzichten kunnen verbeteren of op punt stellen. Mij viel in elk geval op dat van een soort als *Corbula gibba*, waarvan overal vermeld wordt dat het om een algemeen voorkomende en wijd verspreide soort gaat, het toch moeilijk was om verschillende monsters te bemachtigen.

Corbula gibba als verschijnsel van de recente opwarming ?

Petersen (1977) beschouwt *Corbula gibba* in navolging van andere auteurs als een Lusitanische soort. Betekent dit misschien dat de recente opwarming, waardoor een aantal zuidelijke fauna elementen dieper in de Noordzee konden doordringen, ook voor *Corbula gibba* een gunstige invloed zou hebben ? Ik denk het niet. Petersen vermeldt wel de 14° zomertemperatuur als limiterende factor maar die wordt dacht ik in een groot deel van de Noordzee bereikt. Eerder lijkt mij dat het substraat een limiterende factor kon zijn. *Corbula gibba* zou nogal specifieke eisen stellen met zijn combinatie van fijn zand, slib en grotere fragmenten. Waarschijnlijk mag er ook niet teveel stroming zijn want *Corbula gibba* graaft zich traag in. Vandaar misschien het (nog) niet voorkomen in de Belgische kustwateren;

Men zou kunnen bedenken dat *Corbula gibba* recent zijn areaal uitbreidde. Daarbij moet men bedenken dat kleine, plaatselijke populaties makkelijk over het hoofd gezien worden, zelfs bij regelmatige bemonsteringscampagnes, zeker als de densiteit van de individuen - zoals blijkbaar bij *Corbula gibba* het geval is - laag is. De Zeebrugse populatie heb ik ook eerder toevallig 'ontdekt'.

Bij het zoeken op internet naar geïntroduceerde soorten (zogenaamde 'alien species') ontdekte ik een site van een onderzoeksinstituut uit Australië. De bewuste site geeft een lijst van gekende introducties uit deze regio. En wat staat ertussen : *Corbula gibba* !

De soort wordt vermeld van twee provincies allebei in het zuidoosten namelijk het eiland Tasmanië en Victoria.

Of zou *Corbula gibba* toch zijn areaal uitbreiden

Summary

The basketshell *Corbula gibba* is recorded for the first time in Belgian coastal waters. The species is present in the harbour of Zeebrugge. The specimens were adult but rather small, less than 1 cm. Some juveniles were also found. A striking feature was the colour of the shells being brightly pink/red. In other aspects they resemble the variety *rosea* (Brown). In the Zeebrugge harbour the conditions are brackish. Other molluscs living there are e.g. *Cerastoderma glaucum*, *Petricola pholadiformis*, *Mya arenaria*, *Mytilus edulis*, *Crassostrea gigas*. The bottom was well suited for *Corbula gibba*, consisting of fine sand with mud but also with shell fragments and peat, suitable for the byssal attachment needed by *Corbula gibba*.

For the moment no other populations are known off the Belgian coast. Off the coast of the Netherlands some small populations are known, at least one of them with also reddish specimens.

Corbula gibba has probably colonised the Zeebrugge-harbour shortly after its opening around 1983. Maybe larval stages came in with ballast water or fishing boats brought the species in.

Literatuur

- Arntz, W.E., Brunswig, D., & Sarnthein, M., 1976. Zonierung von Mollusken und Schill im Rinnensystem der Kieler Bucht (Westliche Ostsee). *Senckenbergiana maritima* 8 (4/6): 128-269.
- Bucquoy, E., Ph. Dautzenberg & G. Dollfus, 1887-1898. *Les Mollusques marins du Rousillon, Zone 2, Pelecypoda*. Paris : Ballière, 884 pp.
- Christensen, J., Møller, 1979. *Schelpen*. Zutphen : Thieme. 125 pp.
- De Boer, T. W., & De Bruyne, R.H., 1991. *Schelpen van de Friese Waddeneilanden*. Ljouwert: Fryske Akademy, 292 pp.
- De Bruyne, R. H., 1994. Melkwitte en andere mollusken uit ons kustgebied. *Het Zeepaard*, 54(3): 47-51.
- Eisma, D., 1996. The distribution of benthic marine molluscs off the main Dutch coast. *Netherlands Journal of Sea Research*, 3(1): 107-163.
- Janssen, A.W., Peeters, G.A., & Van Der Silk, L., 1984. De fossiele schelpen van de Nederlandse stranden en zeegeten, tweede serie, 8 (slot). *Basteria* 48(4-5): 89-220.
- Jeffreys, J.G., 1865. *British Conchology*, Volume 3, Marine shells. London: Van Voorst, 393 pp.

- Kermarrec-Labisse, N., 1968. Note sur des *Aporrhais pespelicani* L. (Mollusque Gastéropode marin) provenant de l'Adriatique et recueillis vivants à Ostende. Bulletin du Muséum National d'Histoire naturelle, Paris. 39(5): 969-969.
- Leloup, E. & Polk, P. 1967. La flore et la faune du Bassin de chasse d'Ostende (1960-1961), III : Etude zoologique. Mémoire de l'Institut Royal des Sciences naturelles de Belgique 157:1-114.
- Mars, P., 1966. Recherches sur quelques étangs du littoral méditerranéen français et sur leurs faunes malacologiques. Vie et Milieu Supplément, 20: 1-359.
- Massy, A.L., 1911. Note on an early spinos stage in *Corbula gibba*. Journal of Conchology, 13(7): 191.
- McMilan, N.F., 1968. British shells. London: Warne, 196 pp.
- Mulder, G. & R.P.A. Voskuil, 1996. On the Mollusca of the étangs (lagoons) of the French Mediterranean coast. Vita Marina, 43(3-4): 1-16.
- Nordsieck, F., 1969. Die europäischen Meeresmuscheln (Bivalvia) von Eismeer bis Kapverden, Mittelmeer und Schwarzes Meer. Stuttgart: Gustav Fischer Verlag, 256 pp.
- Oosterbaan, A., 1991. Verslag van de jubileumexcursie te Yerseke. Het Zeepaard 51(1): 4-9.
- Petersen, G. Høpner, 1977. The density, biomass and origin of the bivalves of the central North Sea. Meddelser fra kommissionen for Danmarks Fiskery- og Havundersøgelser. N.S. 7: 221-273.
- Rasmussen, E., 1973. Systematics and ecology of the Isefjord marine fauna (Denmark). Ophelia, 11:485-507.
- Seaward, D.R., 1990. Distribution of the marine molluscs of north west Europe. Peterborough: Nature Conservancy Council, 114 pp.
- Spaank, G., 1973. Juvenile molluskenschalen. De Kreukel 9(6): 78-79, 3pl.
- Tebble, N., 1996. British bivalve seashells. London: Trustees of the British Museum (Natural History), 212 pp.
- Yonge, C. M., 1946. On the habits and adaptations of *Aloidis (Corbula) gibba*. Journal of the Marine Biological Association, 26: 358-376.
- Ziegelmeier, E., 1974. Die Muscheln (Bivalvia) der deutschen Meeresgebiete. Hamburg: Biologische Anstalt Helgoland. 64 pp.

**Muscarstraat 14
8400 Oostende**